

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Udvalget for Forretningsordenen
Christiansborg
1240 København K

Dato: 7. januar 2013
Kontor: Statsrets- og Menneske-
retskontoret
Sagsbeh.: Lasse Boje
Sagsnr.: 2012-0032-0526
Dok.: 628047

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1 (Alm. del), som Underudvalget under Folketingets Udvalg for Forretningsordenen har stillet til justitsministeren den 6. december 2012.

Morten Bødskov

/

Jens Teilberg Søndergaard

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1 (Alm. del) fra Underudvalget under Folketingets Udvalg for Forretningsordenen:

”Det fremgår af Farum-kommissionens beretning, bind 1, side 75-76, at Østre Landsret med sin kendelse af 20. december 2007 under en verserende kommissionsundersøgelse overlader det til Justitsministeriet, som den myndighed, der har nedsat kommissionen, at tage stilling til, om kommissionen og den person, hvis forhold undersøges, kan videregive oplysninger. Kommissionen antog indtil landsrettens kendelse, at alene den havde kompetencen, mens undersøgelsen verserer. Landsrettens kendelse giver ifølge kommissionen anledning til overvejelse, idet den typiske kommissionsundersøgelse har vedrørt ministre, og hvis den vedrører en anden minister i en siddende regering, vil landsrettens kendelse kunne give justitsministeren habilitetsproblemer. Ministeren bedes oplyse, om ministeren deler disse overvejelser, og om ministeren i lighed med kommissionen mener, at landsrettens kendelse kan give habilitetsproblemer for ministeren”.

Svar:

Farum-kommissionen anfører i sin beretning (bind 1, side 75-76) følgende:

”Østre Landsret har i en kendelse af 20. december 2007 udtalt sig om, hvorvidt kommissionen kunne tillade ”Peter Brixtofte til sine forsvarere at videregive samtlige oplysninger, som han i forbindelse med kommissionens arbejde er blevet bekendt med, og at kommissionen giver forsvarerne selvstændig adgang til at gennemgå kommissionens materiale for at identificere materiale af betydning for forsvaret af Peter Brixtofte med henblik på begæring om edition.” Landsretten stadfæstede kommissionens afslag og udtalte bl.a.:

”Farum-kommissionen er undergivet tavshedspligt, jf. lovens § 25, stk. 1, og er begrænset i sin ret til at udlevere materiale, som anført i § 26, stk. 1, jf. dog reglerne i § 22, stk. 3, der specifikt regulerer udlevering af oplysninger og materiale til de undersøgte personer. Landsretten tiltræder, at Farumkommissionen ikke kan give samtykke til at undtage personer eller oplysninger fra tavshedspligt, der er pålagt i medfør af § 26, stk. 2. Det tilkommer Justitsministeriet, som den myndighed, der har nedsat Farum-kommissionen, at tage stilling til, om kommissionen og Brixtofte kan videregive oplysninger til forsvarerne med henblik på at varetage Brixtoftes forsvar.

Landsretten kan på dette grundlag tiltræde, at Farum-kommissionen ikke har kompetence til at tillade Brixtofte at videregive samtlige oplysninger til forsvarerne eller at give forsvarerne selvstændig adgang til uden editionskendelse at gennemgå kommissionens materiale, ...”

For kommissionen at se bør det give anledning til overvejelse, at landsretten med sin afgørelse under en verserende kommissionsundersøgelse overlader det justitsministeriet, som den myndighed, der

har nedsat kommissionen, at tage stilling til, om kommissionen og den person, hvis forhold undersøges, kan videregive oplysninger. Indtil landsretten traf afgørelse antog kommissionen, at den alene havde kompetencen mens undersøgelsen verserer. Efter landsrettens afgørelse sikrede kommissionen sig ministeriets samtykke til fortsat at behandle editionsbegæringer uden inddragelse af ministeriet. Den typiske kommissionsundersøgelse har vedrørt ministre, og hvis den vedrører en anden minister i en siddende regering vil landsrettens kendelse kunne give justitsministeren habilitetsproblemer. Selvom en sideløbende straffesag måske er så atypisk, at det ikke kan begrunde initiativer, er en sideløbende civil erstatningssag en ikke fjerntliggende mulighed.”

Som det fremgår, vedrørte den pågældende kendelse fra Østre Landsret spørgsmålet om videregivelse af oplysninger fra en undersøgelseskommission til en forsvarer for en tiltalt i en sideløbende straffesag. For så vidt angår den situation, som forelå i forbindelse med Farum-kommissionens undersøgelse, anførte Østre Landsret, at det ikke tilkommer undersøgelseskommissionen, men derimod Justitsministeriet, som den myndighed, der har nedsat undersøgelseskommissionen, at tage stilling til, om undersøgelseskommissionen eller en tiltalt i en sideløbende straffesag kan videregive oplysninger, der indgår i kommissionsundersøgelsen, til en forsvarer med henblik på varetagelsen af den tiltaltes forsvar i straffesagen.

Justitsministeriet kan tilslutte sig Farum-kommissionens betragtning om, at en (med en kommissionsundersøgelse) sideløbende straffesag må anses for at være en så atypisk situation, at det ikke kan begrunde initiativer på området. Justitsministeriet finder desuden, at en lignende situation i forbindelse med andre former for sideløbende sager, f.eks. civile erstatningssager, i praksis må antages at ville forekomme sjældent.

Justitsministeriet er imidlertid enig med Farum-kommissionen i, at der – i det omfang der måtte opstå en sådan situation – efter omstændighederne vil kunne foreligge habilitetsmæssige spørgsmål mv. Justitsministeriet vil i givet fald – i lyset af den fremgangsmåde, som blev anvendt i forbindelse med Farum-kommissionens undersøgelse – drøfte med vedkommende undersøgelseskommission, hvorledes sådanne eventuelle spørgsmål bør løses.

Justitsministeriet vil desuden overveje at foretage en justering af lov om undersøgelseskommissioner på det nævnte område ved førstkommande lejlighed.